

Скульптор, закоханий в образ Великого Кобзаря

У багатьох містах і селах можна бачити різноманітні пам'ятники, які є їх окрасою і велелюдними місцями. Але чи задумувались ви коли-небудь чії руки створили для нас цю красу, хто вони – ті, що увіковічують історичні події та образи? Переконана, що більшість скажуть: «Ні». А їхня праця заслуговує на те, щоб їх знали.

У Сарнах, на Майдані Воз'єднання, височіє пам'ятник Т. Шевченку. Цей монумент було встановлено у 2001р. на честь 10-ї річниці Незалежності України. Саме до нього сарненчани прямують в дні державних свят. Його скульптором є Петро Михайлович Подолець у співавторстві з Володимиром Івановичем Стасюком та архітектором Тетяною Улянівною Мельничук.

Петро Подолець народився в с. Дядьковичі Рівненського району в 1958 р. Закінчив Вишницьке училище прикладного мистецтва та Львівський державний інститут прикладного і декоративного мистецтва (майстерня академіка скульптури Е.П.Миська). Петро Михайлович член Національної спілки художників України, голова Рівненського обласного осередку Національної спілки художників України, заслужений художник України, член Міжнародної асо-

ціації скульпторів-монументалістів (Італія), доцент кафедри архітектури НУВГП, лауреат обласної просвітанської премії ім. Г. Чубая. Він люб'язно погодився на інтерв'ю і виявився надзвичайно цікавим співбесідником. Спочатку на моє запитання про те, як відбувався процес створення пам'ятника відповів: «Ой, так це ж було так давно...», але пригадав навіть найменші деталі. Спочатку виїхали на місце, оглянули, визначилися з масштабом, матеріалами (граніт і листовий мідь), зробили проект, його затвердила художня рада. Терміни, як це часто буває, були обмежені – щоб встигнути, доводилось напружено працювати. В Рівному зварювальники з'єднували тонкі (1 мм) листи, скульптори вибивали погруддя. В цей час в Сарнах готували постамент, на який і встановлювали готове погруддя поета. Звичайно ж Петро Михайлович був присутній і на відкритті пам'ятника.

Петро Подолець разом із экс-президентом Хорватії Степаном Месичем (м.Загреб).

– **Петре Михайловичу, а серед ваших робіт є ще пам'ятники Т. Г. Шевченку?**

– Так, звичайно, – це пам'ятники в Рівному, Корці, Ковелі, Загребі (Хорватія), зроблено проект для Рокитно, вони вже й розпочали, але чомусь призупинили роботи.

– **А яка ваша наймонументальніша робота?**

– Ну, напевно, це пам'ятник Шевченку в Рівному. Він входить в 10 кращих пам'ятників світу.

– **А свою першу роботу ви пам'ятаєте?**

– Назвав би свою дипломну роботу – це була кераміка

– 9-тифігурний образ за творами Шевченка – там і Кобзар, і Катерина, і інші образи з його творів. А перша після інституту – для Рівненської наукової бібліотеки – молодий Шевченко з Катериною.

– **Бачу, що ви, Петре Михайловичу, справжній поціновувач Шевченка і його творчості, я не помиляюсь?**

– Дійсно, я дуже люблю Тараса Григоровича, маю його видання, навіть ті томи, які планувалось видати на початку незалежності, але які й досі не видані. Я читаю, знаю і розумію Шевченка. На жаль, досі нема ґрунтовної праці про те, хто такий Шевченко,

який він як поет, митець, борець, «апостол правди і науки», акваріст, він першим підняв побутову гравюру, і ще багато чого.

– **Замовник зазвичай приходить до вас із власним баченням образу, чи повністю довіряється вашому досвіду? І коли робиш не один і навіть не два пам'ятники однієї тематики, а значно більше – не виникає стереотип, не виходять близнюки-браття?**

– Ця ситуація досить неоднозначна. Давайте візьмемо для прикладу образ Шевченка. В нашій країні існує певний еталон – яким зображують поета. Я хочу осучаснити поета.

– **Сподіваюсь це не буде такий модернізм, як нещодавно із портретами Шевченка в Київському метро – маю на увазі виставку художника-ілюстратора Олександра Грекова «Квантовий стрибок Шевченка»?**

– Ні. Просто я проти того, щоб увіковічувати Великого Кобзаря в образі юнака, який ще нічого не досягнув, але ж і не робити його старим дідом із насупленими бровами і сердитим поглядом. Я бачу його зрілим. Він для мене світоч і пророк нації.

– **З якими матеріалами ви працюєте, що вам найбільше до душі?**

– З різноманітними: дерево, мармур, метали, все інше, що використовувалось завжди, до того ж час не стоїть на місці – з'являються все нові й нові матеріали – синтетичні, полімери.

– **А над чим працюєте зараз?**

– О, зараз маю надзвичайно цікаве завдання. Як водиться, дочасно секретів розкривати не буду. Поки що на стадії ескізу. Скажу лише, що це буде пам'ятник духовою оркестру, якому цього року виповнюється 50, і встановлений цей пам'ятник буде на Рівненщині.

– Ой, як кортить дізнатися детальніше, пам'ятник людині – розумію, але навіть і уявити не можу, яким може бути пам'ятник оркестру. Але це, звичайно, ваше право – промовчати. Нехай вам дуже-дуже пощастить, Петре Михайловичу, нехай це буде ваш черговий шедевр. Всі ми з нетерпінням чекаємо звісток про цей ваш загадковий витвір мистецтва. Дякую, що приділили мені час і увагу. Спілкуватися з вами було надзвичайно цікаво.